

Obiskali so tudi planinsko kočo na Šmohorju. Ugotovili so, da je bilo leta 1992 okoli 4000 obiskovalcev; tudi v tej koči je spomladi največ obiskovalcev.

Opisali so še planinsko kočo na Bukovici. To kočjo je leta 1992 obiskalo 4264 planincev.

Pri vseh kočah so opisane tradicionalne prireditve, ki so pri teh planinskih postojankah.

Učenci Osnovne šole Griže so torej izdelali obširno raziskovalno nalogo, ki lepo oriše planinstvo na območju Planinskega društva Zabukovica in Osnovne šole Griže. Delo je bilo po eni strani lahko, saj je bilo delo društva in mladine bogato; to se kaže tudi v nagradah in priznanjih, ki jih je društvo prejelo, na primer leta 1988 priznanje PZS »Planine in gore«, leta 1988 »Plaketo 25. maj — plaketo ZSMJ«, leta 1973 nagrado občine Žalec itd.; planinci in lovci so jim pomagali pri njihovem delu. Po drugi strani pa je bilo njihovo delo težko; obilica materiala je zahtevala strogo selekcijo in strah, da bi kaj bistvenega pozabili, je tu.

Franc Ježovnik

Himalajski plezalec

Ko so prvi bralci listali po knjigi »Himalayan Climber«, 192 strani debeli knjigi s 460 barvnimi fotografijami, ki jo je napisal **Doug Scott** in ki jo je izdala založba Rosenheimer (knjiga stane 68 nemških mark), to pa je bilo oktobra lanskega leta, so javna občila poročala o smrtni nesreči verjetno najboljšega francoskega plezalca v himalajskem pogorju **Pierra Beghina** na Anapurni. Doug Scott, star 51 let, še vedno živi. To je hkrati presenetljivo in spodbudno, da je preživel 25-letno kariero v najvišjem, najnevarnejšem in najtežavnejšem pogorju sveta, potem ko je tam opravil številne prvenstvene vzpone in dostope. Seveda mu je to uspelo z veliko mero sreče, vendar tudi s skoraj nadčloveško zdržljivostjo, saj se niti sestop z Ogreja (7285 m) z zlomljeno nogo ali bivak na Everestu brez spalne vreče in jeklenke s kisikom nista končala s katastrofo.

Doug Scott, dolgolasi, bradati Britanec z okroglimi očali, ni le na videz ena izmed pojav, ki najbolj pade v oči v mednarodni plezalski družini, ampak je tudi drugače nenavaden. Zdaj predstavlja ta alpinistični globtroter, naslednik nekega **Mummeryja**, nekega **Franca S. Smytheja**, svojo knjigo plezalskih tur. To je — enako kot **Chrisa Boningtona** »Vrhovi« — nekakšna slikanica: največji del sestavlja 460 veličastnih fotografij o plezanju in plezalstvu, ki jih je Scott ujel v kamero celo takrat, ko so drugi nemara premišljevali samo še o preživetju. Natančni opisi slik in kratka besedila dopolnjujejo fotografije. Celotna zgradba je razdeljena v dvanajst tematskih poglavij, ki so uvedena z daljšimi besedili, s katerimi Scott pogloblja dogajanja na fotografijah.

»Himalayan Climber« je poudarjeno moderna gorniška knjiga in kljub temu vredna svojih predhodnikov. Samo napačnega pojasnila, češ da je avtorjev portret na naslovni strani nastal na najvišji gori sveta, založbi ne bi bilo treba natisniti.

Grossglockner

V založbi Pinguin je izšla knjiga **Clemensa M. Hutterja** in **Gottfrieda Rainerja** »Grossglockner«, 88 strani debela knjiga s 50 ilustracijami v barvah in 14 črno-belimi slikami, ki jo je mogoče kupiti za 398 avstrijskih šilingov in bo prav prišla plezalcem in hodcem ter drugim oboževalcem najvišje avstrijske gore.

Grossglocknerja, najvišje gore avstrijskih Alp, so se še pred 200 leti bali in se mu izogibali. Še precej potem, ko so ljudje začeli plezati na druge alpske vrhove, je Grossglockner veljal za goro, na katero se je nemogoče povzpeli. Leta 1800 pa so potem ljudje prvič stali na njenem vrhu in zdaj nekaj tisoč planincev letno pripleza na vrh te gore. O razvoju planinstva na tej gori in o tragedijah, ki so bile posledica plezanja na ta gorski vršac, ki velja za enega od najlepših vrhov v Alpah, pripoveduje ta knjiga.

Približno tam, kjer so nekoč Rimljani prekoračili glavni alpski greben, pelje zdaj veličastna alpska visokogorska cesta — deloma po naravovarstveno zavarovanem predelu narodnega parka Visoke Ture — do vznožja Grossglocknerja in omogoča velikemu krogu ljudi doživljati enkratno naravno okolje.

društvene novice

In memoriam:

Andrej Petrič (1969—1992)

V zadnjih lanskih Obvestilih Komisije za evropske pešpote, ki jih izdajata Planinska zveza Slovenije in Zveza društev inženirjev in tehnikov gozdarstva in lesne industrije Slovenije, je natisnjen nekrolog za prezgodaj umrli planinec in študentom **Andrejem Petričem** iz Karlovca. Avtorica članka pod naslovom »Andrej ostaja z nami« je **Danica Zorko**.

»V Karlovcu je ugasnilo mlado življenje Andreja Petriča, ki je še kot deček z mamo prof. Blaženko in sestro Eriko prehodil slovenski in avstrijski del evropske pešpote E-6 v celoti, pa tudi večji del nemškega dela. Bil je redni obiskovalec tudi drugih slovenskih poti, planinskih srečanj in gorskih vrhov. Dragemu Andreju v spomin naj velja Tagorejeva misel: Kot galebi in valovi se srečujemo in približujemo. Galebi odletijo, valovi odplavajo, mi pa izginemo.

Andrej Petrič se je rodil 28. aprila 1969 v Karlovcu. Planinec je bil od mladih nog. Bil je član

Hrvaškega planinskega društva Dubovac in PD Vinica iz Duge Rese. Po gorah je hodil skupaj z materjo prof. Blaženko, sestro Eriko in prijatelji, včasih tudi s slavnim **Ivom Ottom**. Dobil je zlato značko za avstrijski del E-6, prehodil je planinsko pot 05, Mariazellerweg 06, Skozi Bavarski gozd...

Življenje je izgubil kot pripadnik enot hrvaške vojske, ko je branil svojo domovino Hrvaško.

Čeprav je prezgodaj preminil, bo Andrej Petrič za vedno ostal v srcih vseh, ki so ga poznali in ga imeli radi, s katerimi je rasel, živel in hodil po gorah. Spomin na njegovo mlado in tragično prekinjeno življenje bo lebdelo nad vsemi tistimi gorami, po katerih je hodil, številne spominjske značke o prehojenih poteh pa bodo spominjale na to, da je bil nekoč z nami. Tak nam bo za vedno ostal v spominu.

dr. Ante Starčević

Odšel je dr. Marjan Tschertou

Iz Beljaka smo dobili z žalnim trakom obkroženo pisemsko ovojnico in v njej na velikem formatu odtisnjeno osmrtnico najprej v slovenskem in nato v nemškem jeziku:

Šel je v svoj gorski svet in se poslovil od nas, naš ljubljene tati **dr. Marjan Tschertou**, odvetniški pripravnik v Beljaku. Pospremili ga bomo v petek, dne 28. maja 1993 ob 16. uri iz farne cerkve v Slovenjem Plajberku k zadnjemu počitku. Olgi, Lara, Filip, starši, bratje in sestre ter sorodniki. Slovenji Plajberk, Vrba.

Namesto vencev in cvetja prosimo, da darujete denar za gorsko reševalno službo.

Utrinek ob obletnici

Prvega junija je dopolnil naš **Franci Ježovnik** šestdeset let. Poznava se okoli polovice teh let na planinskem področju. Srečevali smo se na sejah Savinjskega MDO, na občnih zborih, po-

Golfarji na tapeti

Velikanske glavobole so Avstrijski planinski zvezi (ÖAV) pripravili načrti, po katerih naj bi ob dosedanjih 61 igriščih za golf v tej alpski republiki zgradili še nadaljnjih 60. Čeprav povprečno eno igrišče uporablja le 300 igralcev (v Avstriji pa je približno 20.000 igralcev golfa), naj bi v najbližji prihodnosti samo na Tirolskem uredili 20 in na Koroškem 15 novih igrišč. Avstrijska planinska zveza ob tem opozarja na hude posledice, ki bi sledile takim odločitvam. Igrišča za golf potrebujejo izredno velike površine (50 do 100 hektarov), pri čemer investitorji žrtvujejo dragocena naravna okolja. Zaradi intenzivnega gnojenja so zato onesnaženi tla in vode. Da bi nekako nadzorovali ta bum, naj bi po mnenju ÖAV bili načrti za nova igrišča vključeni v regionalne koncepte o urejanju okolja. Zavarovana območja in ekološko dragocene pokrajine bi morali ohraniti brez takih naprav. Politiki, oblasti in urejevalci okolja so se doslej tega lotevali dokaj brezobzirno, kot pravijo avstrijski planinci, ki hočejo varovati tla in zavarovana naravna okolja. Od deželnih vlad zato zahteva zveza »odločne in energične korake«, da bi preprečili razprodajo narave.

Franci Ježovnik na Andraški poti 24. 11. 1992

Foto: Božo Jordan

hodih po naših hribih, na skupnih izletih, pa še kje. V tem času je skrbno beležil planinske akcije in polnil stolpce v Novem tedniku, ko je še **Janez Vedenik** urejal Planinski raj (1978 do 1981), pa naprej Planinski kotiček, ki životari še danes. Marsikaj je postal v Savinjske novice, pa še kam. Tudi Planinski vestnik skrbno polni z novicami, posebno onimi, ki so včasih postavljene v pozabo, ali kakim kritičnim zapisom.

Franci Ježovnik je dolga leta tajnik PD Zabukovica, bil je tajnik Savinjskega MDO, ko je bil sedež v Žalcu, je dvajset let tajnik Odbora za Savinjsko planinsko pot in njegova gonilna sila.

Pa naj mu ob tem jubileju nazdravim z njegovimi besedami tam blizu Okna pod Kravico: »Tod hodijo samo gamsi in ...«! Pa moj odgovor bi ti zamenjal »pa tisti, ki je nama tu pustil prazno radensko«.

Pa na zdravje s polno in še veliko ur za pisalnim strojem, ki ga ne zamenjaš za moderni PC! Pa še skrbno zbiraj in urejaj arhiv, vse preveč gre v pozabo! Prav sedaj si lahko veliko z njim pomagal učencem OŠ Grize, ko so delali raziskovalno nalogo o planinstvu.

Pa še veliko srečanj na poteh po obrobju Savinjske doline ti žele planinski prijatelji!

Božo Jordan

Štirideset let Doma na Lubniku

Lubnik s 1024 metri višine stoji kot mogočna kulisa in ozadju Škofje Loke z gradom. Z njega je prekrasen razgled na pisane preproge njiv Sorškega polja in ravnice tja proti kamniškemu koncu. Pogled z Lubnika obsega kar doberšen del Slovenije: vidijo se Kamniške in Julijske